

[Ministeren for forureningsbekæmpelse.]

den måde, som det er sket her. Heri ligger også, at det principielt er forbudt at udlede møddingsvand. Det er i det hele taget principielt forbudt at tillede forurenende stoffer til f. eks. ålbø, og det kommer altså ind under det principielle forbud, vi har omtalt her.

Til sidst spurgte hr. Vivike, hvornår vi ville sætte loven i kraft, og dertil er at sige, at den hænger meget nøje sammen med både de følgelove, som nu skal behandles, og med levnedsmiddellovgivningen, idet den i stort omfang baserer sig på den samme administrative struktur, og derfor afhænger det af de andre lovforslags gang i folketinget, hvornår vi vil sætte denne lov i kraft. Men der vil ikke fra vor side blive tilstræbt nogen som helst forsinkelse, såfremt folketinget måtte vedtage lovforslaget, således som det foreligger.

Hr. Skovmand citerede praktisk taget nogle af mine senere indlæg i forureningsdebatten ved at sige, at foruening i og for sig kun er et symptom på en række årsager, der ligger længere tilbage, især befolkningsudviklingen og vækstproblematikken og det deraf følgende ressourceforbrug. Det er de egentlige, dybtliggende årsager til forureningsproblemerne, der er symptom på, at en række strukturer her støder sammen, de biologiske og de samfundsmæssige, og så giver systemet sig i form af en foruening, således som vi ser det her.

Derefter nævnte hr. Skovmand EF-problematikken, og her er jo blot at henvise til, som jeg også har nævnt det i folketingets markedsudvalg, at vi deltog i det første særmiljøministermøde i Bonn, vistnok i oktober sidste år, hvor vi mødte frem med det, vi præsentativt kaldte to doktriner. Den ene doktrin gik ud på, at Fællesskaberne ikke måtte hindre et enkelt land i at være foregangsland, og den anden doktrin, at Fællesskaberne skulle garantere, at intet land sakkede bagud i den fælles forureningsbekæmpelse. Fællesskaberne accepterede begge doktrinerne, som således er udtryk for

Fællesskabernes miljøpolitik, og det mener jeg der er grund til at hilse med tilfredshed.

Det andet forhold, hr. Skovmand var inde på, var en række Kommissionsovervejelser, som der, så vidt jeg erindrer, ikke er taget endelig stilling til, som hr. Skovmand også selv nævnte.

Camre: Hr. Lembourn var inde på, at jeg havde været lidt nervøs for problemet omkring en styrkelse af amternes stilling i dette forslag og en forhøjelse af amternes omkostninger ved administrationen. Jeg vil gerne her sige, at det var faktisk noget nær det modsatte, jeg sagde. Det var i forbindelse med spørgsmålet om vandforureningen, hvor jeg mener, at der med den omlægning, som gennemføres ved denne lov, netop foretages den, om jeg så må sige, materielle del af udfyldelsen af forslagene på det primærkommunale plan, mens amterne alene bliver belastet med en koordinations- og en planlægningsfunktion. Det finder jeg er rigtigt og hensigtsmæssigt også under hensyntagen til den omstrukturering, som måske kommer på det amtskommunale område.

Jeg hører til dem i denne sal, der i 1969 stemte imod den amtsreform, der dengang blev gennemført, ud fra det synspunkt, at amterne alene skulle være et lille antal regionale planlægningsorganer. Det mener jeg at ministeren har tilstræbt med denne lov, og jeg mener, at de principper, som på dette område ligger i loven, også kan overleve, selv om vi reducerer amternes antal yderligere.

Lembourn: Så er jeg altså ikke uenig med hr. Camre.

Angående spørgsmålet om støtte i en overgangsperiode er det da rigtigt, at vi gang på gang har set, at gennemfører man den slags, bliver det hængende, men det forhindrer vel ikke, at vi forsøgte det på en mere effektiv måde, så vi på forhånd sikrede os imod noget sådant. Er ministeren